

CĪŅA PAR VARU

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 17:10-17; 4. Moz. 16; 17; Joz. 4:3-9; Mat. 26:13; Lūk. 22:19.

ATMIŅAS PANTS:

“Kam jāklūst pazudinātam, tas papriekš kļūst lepns, un augstprātība nāk pirms bojā ejas.” (Sal. pam. 16:18)

Nepamatots naids pret Mozu un Āronu joprojām mājāja daudzu sirdis. Soda klejot tuksnesī, līdz pirmā paaudze, kas izgāja no Ēģiptes, būs apmirusi, šķita neizturams. Tā vietā, lai pakļautos Dieva spriedumam, radās savvērestības, kā varētu tikt vaļā no abiem brāļiem, it kā tieši Mozus un Ārons – nevis Dievs – būtu atbildīgi par jauno situāciju.

“Šis kustības vadītājs Korahs bija levīts no Kehata dzimtas, Mozus brālēns. Viņš bija spējīgs un iespaidīgs vīrs. Kaut gan nozīmēts kalpošanai Saiešanas teltī, viņš tomēr nebija mierā ar savu stāvokli un tikoja pēc priesteru goda (..) un jau ilgāku laiku slepeni darbojās pret Mozus un Ārona autoritāti (..). Beidzot viņš ķērās pie pārdroša lēmuma – gāzt gan pilsonisko, gan reliģisko autoritāti.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 395)

Šis nedēļas tēma mums lai būtu spēcīgs atgādinājums par cilvēka sirds samaitātību. Ja sirdī auklēsīm lepnumu, skaudību un varaskāri un ļausim šim parādībām “sastrutot”, sekas var būt briesmīgas. Vienīgi Dievs zina, cik daudz sāpju, ciešanu un zaudējumu atnesuši un atnesīs cilvēki, kas, zinot, kā vajag darīt, tomēr ļauj šim rūgtajām sēklām nest ražu. Kaut mēs mācītos no šo cilvēku kļūdām un neatkārtotu tās savā dzīvē!

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 14. novembrī.)

SACELŠANĀS (ATKAL!)

Izlasi 4. Moz. 16:1-3. Iedziļinies dumpinieku vārdos Mozum. Kādus četrus melus tajos atrodam? _____

Mozus reakcija uz šo uzbrukumu (4. p.) atklāj to, cik izmisis viņš jutās pie tik savērtām, sagrozītām apsūdzībām – īpaši no tiem, kuriem pašiem vajadzēja zināt pareizās atbildes. “Viņi bija starp tiem, kas kopā ar Mozu kāpa kalnā un redzēja Dieva godību. (...) Izrādot šķietamu interesi par tautas labklājību, tie sākumā savu neapmierinātību iečukstēja viens otram un pēc tam Israēla vadošajiem vīriem. Viņu slepenos norādījumus uzņēma tik labprāt, ka tie uzdriktējās iet vēl tālāk, līdz beidzot tiešām domāja, ka deg par Dieva godu.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 396, 397)

Šeit atkal redzam, kā atkārtojās sātana sākotnējais grēks Debesis. Lai cik pagodināti bija šie vadoņi un lai cik augstus amatus ieņēma, viņiem ar to nebija gana. Viņi gribēja ko vairāk.

Cik gan jāuzmanās mums no šī grēka!

Kas vēl stāvēja aiz viņu sacelšanās? Kādēļ arī šīs apsūdzības bija tik nepamatotas? 4. Moz. 16:12-14. _____

Cik neaptverami, ka šie vīri nosauca Ēģipti (!) par zemi, kur “piens un medus tek”. Pārsteidzoši, kā grēks spēja sabojāt viņu spriešanas spējas, ka valsti, kurā israēlieši bija vergi, viņi nu sauca vārdos, kas piederēja pie Dieva Apsolitās zemes apraksta!

Kādos veidos mēs sevi pieviļam, cenšoties racionalizēt jeb attaisnot savus grēkus un nepareizu rīcību? Kā mēs varam sevi pasargāt no šī bīstamā garīgā slazda? _____

JA KUNGS RADA KO JAUNU

Izvērtē Mozus reakciju uz šo vīru teikto (4. Moz. 16:4-11). Par spīti viņu augstajam stāvoklim tautā, viņi iekāroja vēl lielāku varu. Mozus to skaidri redzēja.

Vēl svarīgāk ir tas, kas izriet no šo vīru apsūdzībām: viņi pret Mozu un Āronu saceļas tādēļ, ka tieši šie brāļi uzurpējuši visu varu, pārsnieguši savas pilnvaras un paaugstinājušies pāri visiem citiem, kā arī ievēduši tautu tuksnesī, lai visus nogalinātu.

Tomēr pret ko viņi bija sacēlušies īstenībā? 4. Moz. 16:11. _____

Var tikai atkal brīnīties, kur šie cilvēki rāva tādas apsūdzības. *Kā spēkā pāršķēlās Sarkanā jūra – Dieva, Mozus vai Ārona spēkā? Kurš lika mannai krist no debesīm – Dievs, Mozus vai Ārons? Kurš lika lidināties gaišajā dienas daļā mākonim, bet pa nakti ugunsstabam – Dievs, Mozus vai Ārons? Atbilde ir skaidra, tādēļ grūti iztēloties, kā, par spīti visam pieredzētajam, šie dumpinieki varēja tā rīkoties.*

Izlasi 4. Moz. 16:15-35. Ievēro Mozus vārdus 28. – 30. pantā! Kura frāze uzrāda isto problēmu? _____

Pārdomā šo situāciju! Ja šiem cilvēkiem ļautu uzkūdit vēl plašāku sacelšanās, kas lai zina, cik briesmīgi tas varētu beigties. Israēla bērni, kas nebija tik ļoti nostiprinājušies Kungā, cik būtu vajadzējis, ļoti viegli varēja pilnīgi aiziet neceļos. Viņiem vajadzēja zināt, ka Kungs visu kontrolēja, ka Kungs bija Tas, kas viņus veda tālāk un ka Mozus un Ārons tikai pildīja Dieva aicinājumu, nevis rīkojās savās interesēs. Tam visam vajadzēja būt acimredzamam, taču atkal jāsaka – grēkam ir pārsteidzošas spējas aptumšot mūsu domāšanu. Ja reiz izauklēts sacelšanās gars, tas ir grūti aplāpējams un bieži, sekojot impulsam, iziet no kontroles.

Cik uzņēmīgs esi tu pret tādu īpašību kā skaudību, kad runa ir par tiem, kam pieder lielāka vara nekā tev? Ko tu vari mācīties no Kristus piemēra, lai spētu pārvarēt šīs postošās jūtas? _____

PIEMINEKĻI

Arheoloģiskie izmeklējumi Palestīnā nav atklājuši nekādus citus senatnes pieminekļus (izņemot Nāves jūras ruļļus), taču Bībele runā par vairākiem pieminekļiem kā uzskates līdzekļiem, lai nemitīgi atgādinātu to nozīmi. Piemēram, 1. Moz. 28:11-22 Jēkabs atstāja akmens pieminekli kā atgādinājumu par derības apsolījumiem, ko Dievs bija devis viņam un viņa pēcnācējiem.

Kā tika iemūžināta šī briesmīgā sacelšanās pret Mozu un Āronu? 4. Moz. 17:1-5. Ko šim piemineklim īpaši vajadzēja atgādināt? _____

Lielākā daļa Vecajā Derībā atrodamo piemiņas zīmju atgādināja Israēlam par Dieva gribu, Viņa labestību, žēlastību un derības svētībām. Tās lika cilvēkam skatīties Dieva virzienā, uz Debesīm, tiekties tuvāk Kungam. Piemēram, varavīksne pēc lielajiem plūdiem (1. Moz. 9:13), apgraizišana (1. Moz. 17:10-17), Pashā svētki (4. Moz. 9:1-14), zilie pušķīši apģērba stūros (4. Moz. 15:38-41), kā arī Jozuas akmeņu krāvums pēc Jordānas upes šķērsošanas (Joz. 4:3-9).

Salīdzinājumam, vara plāksnes svētnīcas pagalmā bija profilaktiska piemiņas zīme, kas brīdināja svešinieku un jebkuru, kas nebija Ārona pēctecis, no uzdrošināšanās iekārot priesteru amatu. Plašākā izpratnē tas tautai atgādināja to, kas notika, kad, racionalizējot savu alkatību, godkāri un alkas pēc varas, cilvēki sacēlās pret Dievu. Tas bija piemineklis, kas visus brīdināja, "lai nenotiktu tā, kā Koraham un tā pulkam notika". (4. Moz. 17:5)

Kādus citus pieminekļus tu vari atrast Bībelē, un kāds bija to nolūks? Skat., piemēram, 2. Moz. 20:8-11, 4. Moz. 31:54, Mat. 26:13, Lūk. 22:19. Kādā ziņā dzīvnieku upuri arī bija sava veida pieminekļi? _____

Kādas lietas par Kungu un Viņa apsolījumiem mums nepieciešams nemitīgi atgādināt? Kādēļ svarīgi šos apsolījumus pastāvīgi turēt acu priekšā? _____

STARP DZĪVAJIEM UN MIRUŠAJIEM

Mēs varētu domāt, ka sodības, kas krita uz Korahu, Datanu, Abirāmu un 250 citiem vadoņiem, tuksneša draudzi veda pie prāta. Galu galā, dažus aprija uguns no debesīm, bet zem citu kājām atvērās zeme. Kā gan vēl vairāk Kungs varēja darīt zināmas savas taisnās dusmas par tik klaju sacelšanos un atkrišanu?

Izlasi 4. Moz. 17:6-15. Ko no tā mums vajadzētu uzzināt par kritušās cilvēces dabu? Kā viņu apsūdzība ainoja to pašu, ko tikko klāstīja Korahs un viņa sekotāji? _____

Šis pārsteidzošais stāsts mums atklāj to, ka sacelšanās gars tautā līdz ar Koraha nāvi nebija izgaisis. Tas vēl gruzdēja nometnē pat pēc visiem šiem traģiskajiem notikumiem. Ir grūti saprast, kā viņi varēja tā rīkoties pēc visa tikko piedzīvotā. Tas tikai pierāda to, ka, ja cilvēki reiz sākuši iet sacelšanās un atkrišanas virzienā, viņi dara pavisam jocīgas un nesaprātīgas lietas. Tādēļ ārkārtīgi svarīgi mums, piesaucot Viņa apsoliņumus, Dieva žēlastībā un spēkā nomirt šim kaislībām, pirms tās mūs iznīcina (1. Kor. 10:13; Fil. 1:6).

Izlasi 4. Moz. 17:13. Kā saprast šo domu, ka Ārons stāv starp dzīvajiem un mirušajiem? Kā mēs šajā ainā varam gūt ieskatu tajā, ko Jēzus ir paveicis mūsu dēļ? _____

Vienā ziņā šajā pasaulē ir tikai divu veidu cilvēki – dzīvi un miruši; tie nav fiziski, bet garīgi miroņi. “Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam.” (Jņ. 3:18) Jēzus stāv starp dzīvajiem un mirušajiem; Viņš ir kā robežpunkts starp dzīvo un mirušo valstību. Vienīgi Viņā mēs varam no nāves ieiet dzīvē.

Vai tu piederi dzīvajiem? Kā tu to vari zināt? _____

ĀRONA ZAĻOJOŠAIS ZIZLIS

Lai gan tūkstošiem dvēseļu gāja bojā Koraha ievadītās sacelšanās laikā, Kungs zināja, ka priesteru vadības jautājums vēl nav atrisināts; Dievam vajadzēja zināt, ka cilvēki vēl nav norimuši pat pēc visa notikušā – šīm iespaidīgajām un sāpīgajām sodībām, ko Viņš izlēja pār dumpiniekiem. Ar visām tiesībām Viņš varēja tos noslaucīt no zemes virsas, lai gan Viņam pašam nekad tāda vēlme nav bijusi. Pat pēc visām šīm šausmām Kungs joprojām vēlējās sadarboties ar šiem cilvēkiem un parādīt tiem savu glābjošo žēlastību.

Izlasi 4. Moz. 17:16-28 un atbildi uz šādiem jautājumiem:

Kāds bija pārbaudes iemesls? _____

Kā šī pārbaude bija profilaktisks līdzeklis, lai novērstu tālāku sacelšanos un sodu? _____

Kā tautas reakcija parāda, ka viņi, šķiet, beidzot sapratuši vēsti, ka vienīgi konkrēti cilvēki drīkstēja būt priesteri? _____

Šo brīnumu – Ārona zaļojošo zizli ar mandeļu ziediem – nebija iespējams noliegt. Israēliešiem bija jāatzīst, ka Dievs brīnumu paveica svētnīcā, kur Ārons un viņa pēcnācēji bija reiz uz visiem laikiem nolemti kalpot kā priesteri. Tragiski ir tas, ka tautai vajadzēja piedzīvot tik daudz ciešanu, lai beidzot to saprastu. Savukārt pārsteidzošais ir tas, ka Kungs vēlējās darīt viņu labā pat vairāk, nekā tikai panākt, lai viņi visu būtu sapratuši.

No mūsu viedokļa ir tik viegli israēliešus nosodīt. Bet, ja papēta tuvāk, kā ir ar mums pašiem? (Skat. 2. Kor. 3:15.) Kādēļ mums pašiem bieži ir lielas grūtības, lai saprastu, ko Dievs mums cenšas iemācīt? Kādēļ mēs bieži neuzticamies Viņam, kaut arī esam saņēmuši pat vairāk pierādījumu par Dieva mīlestību un žēlastību, nekā vajadzīgs? Kādēļ mēs atkal un atkal pieļaujam vienas un tās pašas kļūdas? Vēl svarīgāk – kādēļ nedrīkstam censties attaisnot savas kļūdas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita, "Koraha sacelšanās" grāmatā "Sentēvi un pravieši", 395–405.

"Es apšaubu, vai īstu sacelšanos vispār var ārstēt. (..) Sacelšanās un atkrišana ir visapkārt gaisā, kuru elpojam. Tā mūs saindēs, ja vien mūsu bezpalīdzīgās dvēseles ticībā stipri neturēsies pie Kristus. Ja cilvēkus ir tik viegli nomaldināt, kā viņi pastāvēs, kad sātans uzdosies par Kristu un darīs brīnumus? Kurš paliks neizkustināms no viņa viltojumiem? Sātans izliksies par Kristu un šķietami darīs Kristus darbus; kurš gan noturēs Dieva tautu no pieķeršanās viltus kristiem? 'Nesekojiet viņiem!' [Lūk. 21:8]

Doktrīnas jāizprot skaidri. Cilvēkiem, kam uzticēts mācīt patiesību, jābūt labi noenkurojušamies; tad viņu ticības kuģis izturēs vētras, jo enkurs tos tur stingri. Pievilšana ies plašumā, un mēs esam aicināti sacelšanos saukt īstajā vārdā. Mums jāstāv tai pretī ar visiem Dieva ieročiem." (SDA Bībeles komentāri, Elenas Vaitas piezīmes, 1. sēj., 1114)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos veidos grēks mūs pievil? Kā mēs varam zināt, ka grēks mūs pievilis? (Galu galā, vai tad daļa no pievilšanas nav likt mums domāt, ka nemaz neesam pievilti?) Kāda loma mūsu atbildē uz šo jautājumu ir Bībelei? Kā mums var palīdzēt citi cilvēki?

2. Lai vai cik atklāta un nekaunīga bija sacelšanās, par ko šonedēļ lasījām, kādos citos veidos šis pats gars var izpausties mūsu vidū? Kā mēs varam pamānīt brīdi, kad tas izpaužas mūsu vidū, – īpaši tāpēc, ka tas bieži maskējas, lai neizskatītos pēc sacelšanās, bet īstenībā tomēr būtu nostāšanās pret patiesību? Kā lai atpazīstam sacelšanās garu?

3. Kādēļ pieminekļi ir svarīgi – gan reliģiski, gan laicīgi? Pārrunājiet vairākus laicīgos pieminekļus savā apkārtnē un to, ko tie aino!

KOPSAVILKUMS:

Koraha un viņa sekotāju sacelšanās pret Mozu un Āronu bija iesakņojusies tik dziļi, ka Dievam vajadzēja iznīcināt viņus zemestrīcē, ugunī un mocībās. Šis gadījums lai kalpo kā brīdinājums par skaudības un greizsirdības briesmām, un tieši par to atgādināja no vara pagatavotās piemiņas plāksnes uz altāra. Ja mēs lūgšim par saviem vadītājiem un apcerēsim, ko Dievs ir darījis mūsu un viņu labā, mēs varam tikt pasargāti no iekšējām problēmām, kas bija apsēdušas seno Israēlu Koraha sacelšanās laikā.